

DOLOR O ARDOR EN ORINAR

L'ardor o dolor en orinar es localitza en l'orifici uretral o, com menor freqüència, sobre la veixiga (en la pelvis, la part inferior de l'abdomen, just per sobre del pubis). És un símptoma molt comú en les dones, però pot afectar els barons i pot passar en qualsevol edat.

Causes

L'ardor i dolor en orinar generalment està produït per la inflamació de la uretra o la veixiga. En les dones, la inflamació de la vagina o de la regió situada al voltant de l'obertura vaginal pot ser dolorosa quan queda en contacte amb l'orina. La inflamació que ocasiona ardor o dolor generalment és causada per una infecció, però a vegades passa per trastorns no infecciosos.

Causes freqüents

En general, les causes més comunes d'ardor o dolor en orinar són:

- Infecció de la veixiga (cistitis)-
- Infecció de la uretra (uretritis) deguda a una malaltia de transmissió sexual (ETS).

Valoració

No totes les persones amb dolor o ardor en orinar necessiten consultar amb un metge immediatament. La següent informació pot ajudar a decidir amb què rapidesa es necessita una avaluació per un metge i a saber què esperar durant l'avaluació.

Signes d'alarma

En les persones que tenen dolor o ardor en orinar, certs símptomes i característiques són motiu de preocupació. Entre altres factors que

inclouen els següents:

- Febre.
- Dolor lumbar en els flancs.
- Una història recent de sondatge vesical o després de la introducció en la veïga de qualsevol instrument.
- Trastorns del sistema immunitari.
- Episodis repetitius (incloent-hi infeccions freqüents durant la infància).
- Una anomalia coneguda del tracte urinari.

Quan hem d'anar al nostre metge

Els pacients amb trastorns del sistema immunitari a les dones embarassades amb signes d'alarma deuen veure a un metge aquell mateix dia (o l'endemà si els símptomes apareixen durant la nit), ja que les complicacions d'una infecció del tracte urinari poden ser greus en aquests casos. Altres pacients amb signes d'alarma deuen consultar amb un metge en un dia o dos, igual que aquells els símptomes dels quals són particularment molestos. Si no existeixen signes d'alarma i els símptomes són lleus, un retard de 2 o 3 dies no és perjudicial.

Les dones amb infeccions freqüents de la veïga poden reconèixer els símptomes característics que suggereixen un nou episodi.

Actuació del metge

En primer lloc, el metge pregunta sobre els símptomes del pacient i el seu historial metge i, a continuació, realitza una exploració física. Els antecedents clínics i l'exploració física sovint suggereix la causa de l'ardor o dolor en orinar i les proves que poden ser necessàries.

El metge pregunta si s'han produït símptomes similars en el passat. També pregunta sobre símptomes que puguin acompanyar al dolor i que podrien proporcionar pistes sobre la causa. Per exemple:

- Si l'orina té sang, és tèrbola o té mala olor.
- Si existeix qualsevol mena de secreció.
- Si ha existit alguna relació sexual recent sense protecció.
- Si s'ha aplicat sobre els genitals algun possible irritant.
- Si s'ha col·locat recentment una sonda vesical o s'ha realitzat algun altre procediment sobre el tracte urinari.

Es pregunta a les dones si podrien estar embarassades.

En les dones, l'exploració generalment inclou un examen ginecològic i la presa de mostres de líquid cervical i vaginal per detectar malalties de transmissió sexual. En els barons, s'examina el penis per detectar

la presència de secreció i és realitzar un tacte rectal per valorar la pròstata.

El metge a vegades sospita la causa en funció de la zona en la qual els símptomes són més greus. Per exemple, si els símptomes són més intensos just sobre el pubis, la causa pot ser una infecció de la veixiga (cistitis). Si els símptomes són més intensos en l'orifici de la uretra, la causa sol ser uretritis. En els barons que presenten secreció en el penis, la causa sol ser uretritis. Si escorçar afecta principalment a la vagina i la dona té secreció vaginal, la causa pot ser una vaginitis. La secreció cervical suggereix cervicitis.

Proves complementàries

Els metges no sempre estan d'acord sobre la necessitat de realitzar proves complementàries en algunes dones adultes amb símptomes que suggereixin una infecció de la veixiga. Alguns sol·liciten anàlisis d'orina, mentre que altres inicien el tractament sense fer cap mena de prova. Es deuen fer proves complementàries quan el diagnòstic no està clar. La primera prova és, generalment, una anàlisi d'orina. En molts casos es realitzen cultius d'orina per identificar l'organisme causant de la infecció i determinar que antibiòtics podrien ser eficaces. En dones en edat fèrtil en les quals no se sap si estan embarassades, es fa una prova d'embaràs. Molt sovint es realitzen proves per malalties de transmissió sexual (ETS), per exemple, en barons amb secreció en el penis i en dones que presenten flux vaginal.

Pot ser necessari realitzar una cistoscòpia, així com proves de diagnòstic per la imatge, per detectar anomalies anatòmiques o altres problemes, especialment si les dones embarassades poden necessitar una assistència més acurada i una exploració més exhaustiva.

Tractament

Es tracta la causa. Amb freqüència, la causa és una infecció i l'antibiòtic produeix un alleujament en 1 o 2 dies. Si el dolor és intens, el metge pot prescriure fenazopiridina per un dia o dos per alleujar el malestar fins que els antibiòtics comencin a actuar. La fenazopiridina proporciona a l'orina una coloració vermella ataronjada que pot tenyir la roba interior.